

— Да, азъ ще купя отъ тебе този слонъ — каза князь Алказаръ на търговеца — той ще ми послужи да се освободя по-скоро отъ всичкитѣ бунтовници. Само гáрантирашъ ли ти, че този твой Голиятъ скоро и добръ ще може да смазва човѣшки глави? Има ли той тежки крака за тази работа?

— О, повелителю! — отговори търговецътъ — ти само погледни този юнакъ, разгледай му краката, той ще троши човѣшкитѣ глави като орѣхи!

Великиятъ князь повърва на търговеца. Продажбата се свърши. Търговецътъ получи за Голията една дузина скъпоцѣнни брилянти и побърза да си замине. А князътъ бѣше доволенъ отъ покупката и назначи слѣдъ два дни да се извърши смъртното наказание надъ осжденитѣ.

Още отъ сутринята на голѣмия площадъ се трупаше тълпи народъ, дошълъ отъ разни села. Самъ Алказаръ седѣше на тронъ, покритъ съ зелена коприна. Около него бѣха неговитѣ съвѣтници, брамини, дервиши, играчи, облѣчени въ златни прѣмѣни и нажитени съскъпоцѣнни камъни. На другия край на площада гърмѣха музики и пѣсни.

Но ето, отдалечъ се показаха осжденитѣ, наредени на два реда. Тѣ вървѣха съ наведени глави и съ ржцѣ свързани отзадъ. Близу до тѣхъ вървѣха тѣхнитѣ роднини, мълчаливо гълтаха сълзитѣ си и сдържаха плачътъ си отъ страхъ да не расърдятъ повелителя. Спрѣха се осжденитѣ на опрѣдѣленото мѣсто. Палачътъ изведе напредъ единъ отъ тѣхъ и сложи главата му на дѣската, която бѣше на срѣдъ площада.

Водачътъ поведе къмъ него Голията, като му каза:

— Слоне, изпълни волята на великия князь и веднага прѣдай на смъртъ този робъ, който е заслужилъ неговата немилость!

Голиятъ страхливо пристѣпи напредъ и се спрѣ. Пѣстритѣ облѣкла, силната музика, дивитѣ викове го караха всѣка минута да се оглежда страхливо.

— Направи, каквото ти заповѣдватъ! — повтори водачътъ. Но слонътъ въ отговоръ почна само да